

maa sige, objektivt, med andre Ord, om Følgen deraf ikke snarere vilde være blevet den, at de vare blevne førte videre af en anden.

Idet jeg haaber med disse Udtalelser at have klaret for de Herrer den Stilling, jeg indtog til Spørgsmaalet om at bryde Forhandlingerne eller fortsætte dem, skal jeg bemærke, at den foreliggende Sag, som jeg ved har voldt saa mange Bekymringer og er gaaet saa mange til Hjerte, vist ikke har voldt nogen større Bekymring og ikke er gaaet nogen mere til Hjerte end mig selv. Der er en Forskel paa den uansvarlige Hengivelse til Sympatier og Interesser, og den Bedømmelse af et Forhold, som finder Sted, naar man er sig bevidst, at man tager Ansvar paa sig for et maaske skæbnesvangert Skridt for sit Land. En gammel Ven af mig, en forhenværende Minister — han tilhører for Resten Oppositionen, men jeg haaber, det efterhaanden skal lykkes at vinde os ogsaa andre Venner blandt denne — sagde til mig, da vi talte om de vestindiske Øer: Ja, som Minister maa man være for Afstaaelsen, som Menneske maa man være imod den. Og en anden gammel Politiker, som jeg talte med om det samme Forhold, bemærkede: De kan være sikker paa, at den Dag, Øerne ere afstaaede, ville alle fortryde det, men De kan være lige saa sikker paa, at den Dag Forhandlingerne endelig ere brudte, ville ligeledes alle fortryde det. Disse Ytringer indeholde i forskellig Form den samme Moral og den samme Lære, nemlig at det er et pinligt og vanskeligt Valg, man staar over for, men et Valg, som maa træffes. Jeg tvivler heller ikke om, at den Mand, som tager Ansvar paa sig for at anbefale Øernes Afstaaelse — og det gør jeg — udsætter sig for, at der vil blive rettet Bebrejdelser mod ham, hvis Øerne blive afstaaede, og de da om nogle faa Aar vise sig at blomstre og trives som ingen Sinde før under den mægtige amerikanske Republiks Banner. Det høje Ting maa have lagt Mærke til, at jeg har betonet den Forskel, der er mellem den uansvarlige Drøftelse af dette Spørgsmaal og de ansvarlige Mænds Afgørelse af det. Jeg har derfor intet Øjeblik tillagt det nogen Betydning, naar man har hørt heftige Raab fra uansvarlige Personers Side om, at Øernes Afstaaelse betegnede en Mangel paa Patriotisme, at den var nedværdigende for Danmark og deslige, man har jo hørt endnu meget stærkere Udtryk. Dette er ikke sandt, og der-

om kunne de mange hæderlige og forstandige Mænd bære Vidnesbyrd, som have medvirket til Forhandlingerne. I dette Ting sidder der jo ikke mindre end 3 forhenværende Konsejlspræsidenter, og ingen vilde vel vove at sige, at nogen af disse Mænd vilde i mindste Maade have indladt sig i Forhandling om disse Øers Afstaaelse, i Fald der deri laa noget upatriotisk eller noget, som i mindste Maade kunde berøre Danmarks Vel. Disse Raab lader jeg derfor ligge. Ikke fordi jeg overhovedet skulde mene, at Patriotismen ikke har noget at gøre med disse Forhold. Tværtimod, denne Sag er som alle vigtige Anliggender, der vedrøre vort Land, et Anliggende, hvis rette Afgørelse til syvende og sidst beror paa den sande Opfattelse og den sande Anvendelse af Patriotismen. Hvad Patriotismen kræver i dette Tilfælde, er et pinligt og ansvarsfuldt Valg mellem to Alternativer. Men disse to Alternativer ere ikke, som man har sagt, den ubetingede Fastholden ved Bevaringen af disse Øer eller Afstaaelsen, saaledes forholder det sig ingenlunde. Den ubetingede Fastholden af disse Øer vil hverken forøge Danmarks Styrke eller dets Anseelse. Den vil ikke forøge dets Styrke, thi den vil medføre finansielle Byrder og Ansvar ogsaa i international Henseende, som det for en lille Stat som vor er meget vanskeligt at bære. Den vil heller ikke forøge vor Anseelse, tværtimod. Det forøger sandelig ikke Danmarks Anseelse, at Øer, der af Naturen ere saa rigt udstyrede som de 3 vestindiske Øer, der ligge under den danske Krone, ganske langsomt og gradvis synke ned i Elendighed. Det forøger sandelig ikke vor Anseelse, at vi ere nødte til at modtage Adresser som den, der for nylig blev indsendt til min Kollega Finansministeren, hvori der afikke mindre end 1,033 bosiddende Mænd paa St. Croix bl. a. udtales, at de nære Haab om den snarlige Vedtagelse af den mellem den danske og den amerikanske Regering afsluttede Traktat, og at Forkastelsen af denne er ensbetydende med en hurtig og uundgaaelig finansiell Ødelæggelse af Øen og dens Indbyggere. Hvad derimod Patriotismen kræver, er, at der træffes et Valg mellem to Ting, at afstaa Øerne eller at beholde dem, men paa den Betingelse, at man bringer de store og betydelige Ofre, som ere absolut nødvendige, hvis de skulle ophjælpes, hvis der skal tilvejebringes en Tilstand, som nogenlunde svarer til det, Indbyggerne derovre have Krav paa. Kunne vi ikke naa det